

af Rigsdagens Sikkerhed og Frihed eller anden Forbrydelse), bliver at straffe, selv om han ved at udføre den har adlydt en med Hensyn til militære Tjenesteforhold givne Befaling. Dog maa han være angerløs, naar det af samtlige foreliggende Omstændigheder fremgaar, at han ikke har kunnet indse, og det heller ikke iøvrigt har været ham bekendt, at der ved Befalingen tilsigtedes en Forbrydelse". Den stærkere Præcision, som det ærede Medlem udtalte, at man havde gjort sig Umage for at tilvejebringe af Reglen for, i hvilke Tilfælde en Undergiven kunde blive at straffe, uagtet Befalingen var givet ham af hans rette Forsatte — denne Præcision tror jeg ikke er heldig, idet det efter min Mening ikke vil være muligt udtømmende at give den i Loven, og det derfor maa anses for at være rigtigere at blive staaende ved den almindelige Bestemmelse, som findes i det oprindelige Forslag, og som siger, at han er angerløs, saa fremt han ikke klart maa kunne indse, og det heller ikke iøvrigt er ham bekendt, at der ved Befalingen tilsigtes en Forbrydelse; saa fritager man ham for Straf, men man bringer ham ikke til at anstille vidtløstige Undersøgelser om, hvorvidt han skal adlyde eller ikke i et Øieblik, hvor den blinde Lydighed maa kræves af ham og vil blive krævet af ham. I det foreliggende Forslag er der i § 1 udeladt Ordene: „hvad enten de ere fast ansatte eller midlertidigt tagne til Tjeneste ved samme“, og denne Udeladelse er flet i Overensstemmelse med, hvad der blev forlangt heri Thinget. Den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgkreds anerkjendte denne Smødekomen, men han gjorde tillige opmærksom paa, at Udeladelsen havde givet Anledning til Tvivl om, hvorvidt de hjemsendte Børnepligtige herefter høre under denne Lovs Bestemmelser eller ikke. Det ærede Medlem havde vist fuldkommen Ret i, at Bestemmelserne for disse Børnepligtige høre hjemme i Nattergangsloven og ikke i Straffeloven; men jeg tror dog, at den Frygt, som der efter det ærede Medlems Udtalelse er opstaaet hos Nogle med Hensyn til disse Børnepligtiges Stilling efter Paragrafens nuværende Affattelse, er ugrundet, thi det ligger klart, at de hjemsendte Børnepligtige, saaledes som ogsaa udtalt af det ærede Medlem selv, kun vilde kunne blive straffede efter denne Lov enten for Forseelser, som ere blevne begaaede af dem under deres Tjenestetid, men som først ere blevne opdagede, efterat de ere hjemsendte, eller i de sjældne Tilfælde, hvor de under Hjemsendelse foretage Handlinger, som komme i Strid med de militære Pligter, der paahvile dem ogsaa under Hjemsendelsen. Jeg tror saaledes, at man uden Betænkelighed kan stemme for Paragrafen saaledes, som den nu er affattet. Det ærede Medlem gik dernæst over til at omtale § 197 i det nuværende Lovforslag og anerkjendte den Smødekomen, som der

var vist ved Redaktionen af denne, idet man i væsentlig Grad havde taget Hensyn til, hvad der var blevet bragt i Forslag under Sagens Behandling i 1872, men beklagede, at man ikke ogsaa i det første Afsnit af Paragrafen havde holdt sig til den Redaktion, som da var bragt i Forslag her i Thinget, hvilken det ærede Medlem ansaa for at være heldigere end den nuværende. Ærede Medlemmer ville se, at Forstjellen ikke er overordentlig stor, og jeg maa vedblivende være af den Formening, at Redaktionen, som den nu er i Forslaget, er ligesaa heldig og ligesaa tydelig som den, der var bragt i Forslag den Gang. Dernæst gik det ærede Medlem over til at betragte det Afsnit, som jo unegtelig er et af de vigtigere i Loven, og hvorom der tidligere har været stærk Meningsulighed mellem Krigsbestyrelsen og dette Thing, nemlig Straffene. Det ærede Medlem ydede Krigsbestyrelsen sin Anerkjendelse for, at den var kommen til at udtage af Straffene ikke alene legemlig Lugt, men ogsaa staaende Arrest og Bøieftraf, men det ærede Medlem tilspøede, at det jo kun var under den Forudsætning, at det var alvorlig ment. Det ærede Medlem mente, at naar han saa hen til de foreslaaede nye Paragrafer nemlig §§ 26 og 27, saa kunde man let komme til at nære nogen Tvivl i saa Henseende, og tilspøede, at, naar det var Meningen, at disse Straffebestemmelser kun skulde bringes til Anvendelse, hvor der manglede Arrest, saa kunde det ærede Medlem ikke forstaa, hvorfor der da i Lovforslaget udtrykkelig var foreskrevet, at de ogsaa kunde bringes i Anvendelse ved større Tropicamlinger. Naar man ser hen til Paragrafernes Affattelse og til de Bemærkninger, som ledsage Lovforslaget og som vedrøre disse Paragrafer, saa kan jeg ikke indse, at man kan være berettiget til at antage, at det ikke skulde være Krigsbestyrelsens alvorlige Mening at komme bort fra disse Straffe, naar det kun nogenlunde er muligt. I § 26 staar der jo udtrykkelig, at „naar i Felten eller under Tropicamlinger Omstændighederne ikke tilstøde Fuldbrydelsen af Arreststraf for menige Krigsmænd, kan den Høistbesalende“ o. s. v., og en lignende Udtalelse findes der i § 27 for Marinen. Nu vil det ærede Medlem vel sige: Ja, det havde været sikkrere, naar der i Loven havde staaet, at, hvor Manglen af Arreststrum gjorde det nødvendigt, kunde Straffen finde Anvendelse; men jeg tror, man bør vogte sig for at gjøre Anvendelsen af denne Straf saa indskrænket, idet der jo, navnlig under de større Tropicamlinger, kan være Omstændigheder tilstede, hvor det vilde være umuligt at tilvejebringe Arrest og næsten umuligt paa anden Maade at faae en Straf affonet end ved den her foreslaaede Bindestraf. Det ærede Medlem omtalte Forholdet i Leiven og mente, at det maatte være let der at tilvejebringe nye Arrest. Ja, det skal jeg indrømme, naar der bliver bevilget Penge til nye Arrest, for saa vidt de nuværende vise sig util-